

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΑ ΧΝΑΡΙΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΑ (θεατρικό)

Η ιστορία της Ε΄ τάξης εδώ και χρόνια, αποτελεί «αγκάθι» για τους μαθητές λόγω των πολλών ονομάτων και ημερομηνιών που... υποτίθεται πως έχει.

Ανέκαθεν ήμουν λάτρης της ιστορίας σε κάθε επίπεδο, είτε αφορούσε το μάθημα στο σχολείο είτε όχι. Γι αυτό κάθε φορά που στην τάξη μου αντιμετώπιζω τον αρνητισμό των παιδιών στο συγκεκριμένο μάθημα, κάνω ό,τι περνάει από το χέρι μου ν' αντιστρέψω αυτόν τον αρνητισμό σε ενθουσιασμό και αγάπη.

Έτσι φέτος, στην Ε΄ τάξη, αφού καταφέραμε ως πρώτο βήμα αγαπήσουμε το μάθημα, στο τέλος για να επισφραγίσουμε την αγάπη αυτή, παίξαμε ένα θεατρικό, το οποίο μάλιστα παρουσιάσαμε και στο «Φεστιβάλ Παιδείας του Δήμου Θεσσαλονίκης», με θέμα τη Βυζαντινή Ιστορία.

Τα παιδιά ζωντάνεψαν τις σημαντικότερες στιγμές της Βυζαντινής ιστορίας παίζοντας τους ρόλους που τους ανατέθηκαν. Ο Βύζαντας, ο Λικίνιος, ο Μ. Κων/νος, η Αγία Ελένη, ο Ιουστινιανός, η Θεοδώρα, ο Ναρσής, ο Βελισάριος, έμποροι, απλοί πολίτες, στρατιώτες, ο Πατριάρχης Σέργιος, ο Κων/νος Παλαιολόγος και τόσοι άλλοι, παρελαύνουν πάνω στη σκηνή ζωντανεύοντας μια εποχή 1000 χρόνων και πάνω, από τη μέρα που ο Βύζαντας πήρε το χρησμό για το χτίσιμο της Πόλης του στη χώρα των «τυφλών» μέχρι την πτώση της Πόλης.

Το έργο πρέπει να σημειώσω ότι γράφτηκε για τα παιδιά της τάξης μου. Οι ρόλοι γράφτηκαν για τον κάθε μαθητή έτσι όπως μπορούσε να τον αποδώσει καλύτερα. Αφηγητές έγιναν όλα τα παιδιά και όλα έπαιξαν διπλό και σε κάποιες περιπτώσεις τριπλό ρόλο.

Σκηνικά δεν χρησιμοποιήθηκαν με την κλασική τους έννοια, παρά με βιντεοπροβολέα προβάλλονταν κάθε φορά μια εικόνα σχετική με τη σκηνή που διαδραματιζόνταν.

Όποιος συνάδελφος ενδιαφερθεί να δοκιμάσει με τα παιδιά του να παρουσιάσει το συγκεκριμένο θεατρικό, είμαι σίγουρη πως θα πρέπει να κάνει τις απαραίτητες αλλαγές που θα ταιριάζουν στην τάξη του.

Με τιμή
Χαρά Μητσιοπούλου
Δασκάλα

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΑ ΧΝΑΡΙΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΑ

(Στη σκηνή στην αρχή εμφανίζεται ο αφηγητής και στη η Πυθία με τις δυο ιέρειες οι οποίες στέκονται σε κεντρικό σημείο της σκηνής. Ακολουθούν όλοι οι μαθητές σε μια σειρά με πρώτο το Βύζαντα.)

Αφηγητής: Θερμά σας καλωσορίζω και σας ευχαριστώ, που την παράστασή μας τιμάτε με την παρουσία σας!

Ένα ταξίδι όμορφο θα πάμε μαζί, την ξακουστή ιστορία των Βυζαντινών να δούμε, να γνωρίσουμε και να θαυμάσουμε!

Δεν θα σας αφήσουμε να βαρεθείτε ούτε και θα κουραστείτε! Τα μάτια και τ' αυτιά σας καλά ανοίξτε και... θυμηθείτε με!!!! Ταξίδι αξέχαστο θα κάνουμε!!

Βρισκόμαστε λοιπόν στο έτος 667 π. Χ. Ένας νεαρός πρίγκιπας των Μεγαρέων, ο Βύζαντας, θέλει να φύγει από την πόλη του και να χτίσει μια νέα αποικία. Συνηθισμένο πράγμα για την εποχή. Έτσι γέμισαν με ελληνικές αποικίες η Ιταλία και τα παράλια της Μ. Ασίας.

Γι αυτό το λόγο λοιπόν, ήρθε στο μαντείο των Δελφών ο Βύζαντας, να πάρει χρησμό για την τοποθεσία της νέας πόλης. Κι αυτό συνηθισμένο ήταν! Και πλούτιζαν τα μαντεία! Και βοηθιόνταν- ίσως- και οι άνθρωποι από τους χρησμούς.

Βύζαντας: Θέλω χρησμό καλό να μου δώσετε. Πόλη αξέχαστη στους αιώνες θέλω να χτίσω. Μόνο να είναι ξεκάθαρο το μέρος να μου πείτε κι εγώ αύριο κιόλας φεύγω με τους φίλους μου, ζωή να δώσω στον καινούριο τόπο.

Ιέρεια Α': Εύκολο ζητάς από την Πυθία μας. Βλέπω πολλά και καλά δώρα έφερεις και πρόβλημα δεν θα έχεις! Μόνο περίμενε! Πρέπει οι θεοί πρώτα το μέρος να της φανερώσουν.

Πυθία: Δίπλα στην πόλη των τυφλών την πόλη σου να χτίσεις. Βλέπω λαμπρό μέλλον μπροστά της. Ξεκίνα μην αργείς! Η ιστορία σε περιμένει.

Βύζαντας: Δίπλα στην πόλη των τυφλών; Δεν έχω ακούσει ποτέ γι αυτή την πόλη. Λίγη βοήθεια ακόμα σε παρακαλώ. Ζήτησα ξεκάθαρο μέρος. Πολλά τάλαντα έχω φέρει γι αυτό το σκοπό. Όμως μια πόλη γεμάτη τυφλούς; Πού θα τη βρω; Ποιος θα με βοηθήσει;

Πυθία: Κανείς δε θα σε βοηθήσει. Το μυαλό σου να βάλεις σε λειτουργία πρέπει.. Η πόλη σου, που θα μείνει αξέχαστη στους αιώνες, πρέπει να χτιστεί δίπλα στην πόλη των τυφλών. (Φεύγει)

Βύζαντας : Στάσου Πυθία μη φεύγεις ! Πού πας;

Ιέρεια Β': Το χρησμό σου τον πήρες! Αξιοποίησέ τον σωστά και όλα θα παν καλά. Παράπονα μην κάνεις! Αυτά φανέρωσαν οι θεοί κι αυτά πρέπει ν' ακολουθήσεις. Σεβάσου τα για να έχεις τη βοήθεια και την ευλογία τους.

Αφηγητής: Η Πυθία έφυγε κι ο καημένος ο Βύζαντας μάζεψε τους φίλους του και άρχισε ένα απεγνωσμένο ταξίδι να βρει την πόλη των τυφλών. Μ' αρέσει που ζήτησε και ξεκάθαρο να είναι το μέρος. Αν ζητούσε δηλαδή γρίφο, τι χρησμό θα του έδινε;

(Ο Βύζαντας με τους Μεγαρείς περπατούν γύρω στη σκηνή.)

Αφηγητής: Και περπατούσαν και ρωτούσαν οι Μεγαρείς όμως κανένας δεν ήξερε τι να τους πει. Ο Βύζαντας απελπίστηκε. Ήταν πλέον σίγουρος ότι η Πυθία τον κορόιδεψε. Είχαν ήδη διασχίσει όλη τη Θράκη. Θάλασσα ξεχύνονταν κάτω από το λόφο στον οποίο σταμάτησαν να ξεκουραστούν οι Μεγαρείς. Και τότε την είδε!

Βύζαντας: Να τη φίλοι μου! Να τη η πόλη των τυφλών! Η Χαλκηδόνα, απέναντι, στην άλλη μεριά της Θάλασσας. Δεν μπορεί άνθρωποι ν' άφησαν αυτό το μέρος και να πήγαν να χτίσουν την πόλη τους εκεί. Αυτή είναι η πόλη των τυφλών! Εδώ. Θα χτίσουμε την πόλη μου και θα την ονομάσουμε Βυζάντιο. Είθε να γίνει ξακουστή και οι θεοί να την ευλογήσουν. (*Φεύγουν από τη σκηνή και έρχεται δυο αφηγητές*)

Αφηγητής: Έτσι κι έγινε! Ο Βύζαντας έχτισε το Βυζάντιο και η πόλη αναπτύχτηκε πολύ γρήγορα! Στα χρόνια που περνούσαν, τότε οι Αθηναίοι τότε οι Σπαρτιάτες την έκαναν δική τους με το καλό ή και με πόλεμο. Ο Φίλιππος κι ο γιος του ο Μεγαλέξανδρος την τίμησαν και της έδωσαν πολλά προνόμια. Μέχρι και οι Γαλάτες την κατέλαβαν έναν καιρό.

Αφηγητής: Και τα χρόνια περνούσαν και περνούσαν μέχρι που αυτοκράτορας της μεγάλης ρωμαϊκής αυτοκρατορίας έγινε ο Κωνσταντίνος αφού πρώτα νίκησε τους υπόλοιπους ενδιαφερόμενους. Ένας απ' αυτούς μάλιστα ο Λικίνιος όταν νικήθηκε από τον Κων/νο ήρθε και κρύφτηκε στο Βυζάντιο. (*Μπαίνει ο Λικίνιος τρομαγμένος και πίσω του ακολουθεί ο Κων/νος με τους στρατιώτες του.*)

Λικίνιος: Ελπίζω να μη με βρει εδώ. Νικήθηκα αλλά δεν είναι ανάγκη να πεθάνω!

Κων/νος: Λικίνιε δειλέ! Εδώ κρύφτηκες λοιπόν για να γλιτώσεις το τομάρι σου!

Λικίνιος: Μα τους Θεούς δειλός δεν είμαι αλλά ξέρω να χάνω Κων/ νε. Δείξε μεγαλοψυχία και χάρισέ μου τη ζωή. Κι εγώ σαν μοναδικό αυτοκράτορα της αυτοκρατορίας θα σε αναγνωρίσω και θα σε υπηρετήσω!

Κων/νος: Εντάξει λοιπόν σου χαρίζω τη ζωή αφού είναι έτσι. Έλα τώρα να μου πεις γι αυτήν την πόλη που ήρθες να κρυφτείς γιατί πολύ μου τράβηξε το ενδιαφέρον.

Λικίνιος: δεν είναι τυχαία πόλη άρχοντά μου! Κοίτα τη θέση της! Ελέγχει όλα τα στενά του Βοσπόρου και οι κάτοικοί της ευημερούν χρόνια τώρα!

Κω/νος: Ενδιαφέρον! Πολύ ενδιαφέρον!

Αφηγητής: Την είδε λοιπόν ο αυτοκράτορας την πόλη. Στο έξυπνο μυαλό του πολλές σκέψεις μπήκαν κι όταν μετά από λίγα χρόνια αποφάσισε να αλλάξει πρωτεύουσα στην αυτοκρατορία του ήρθε πάλι εδώ αναγνωρίζοντας την τρομερή στρατιωτική και οικονομική θέση που είχε.

Κων-νος : Αυτή θα είναι η νέα πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας. Εγώ ο ίδιος θα χαράξω τα σύνορα της.(*Με το δόρυ χαράζει σύνορα.*)

Αξιωματικός: Μέχρι που θα πάμε αυτοκράτορά μου; Μέχρι που θα είναι τα καινούρια σύνορα της Πόλης; Πότε θα σταματήσεις;

Κων/νος: Θα σταματήσω όταν σταματήσει αυτός που βαδίζει μπροστά μου.
(*Αποσύρεται ο Κων/νο ενώ οι στρατιώτες παραμένουν. Το λόγο παίρνει ο επόμενος αφηγητής*)

Αφηγητής; Ποιος βάδιζε μπροστά του; Ποιος ήταν αυτός που κανένας άλλος δεν τον έβλεπε; Η παράδοση λέει ότι άγγελος Κυρίου προχωρούσε μπροστά και ο Κων/νος ακολουθούσε. Γι αυτό την είπαν Θεόκτιστη και Βασιλεύουσα την Άγια Πόλη τούτη. Και την μεγάλωσε την πόλη του Ο Κων-νος και τη στόλισε με μεγαλόπρεπα κτίρια, με ναούς και η πόλη γινόταν κάθε μέρα και πιο όμορφη

και πιο γνωστή στην οικουμένη. (*Ενώ μιλάει ο αφηγητής εμφανίζονται ο Μ. Κων/νος με την Αγία Ελένη.*)

Ελένη: Για μου τόσο όμορφη πόλη όσο τούτη ούτε η Ρώμη ούτε καμιά μέχρι σήμερα. Να είσαι ευλογημένος!

Κω/νος: Σ' ευχαριστώ σεβαστή μου μητέρα. Τα λόγια σου με τιμούν και με κάνουν πολύ περήφανο. Τι άλλο μπορεί να κάνει ένας γιος για την λατρεμένη του μητέρα! Πες το και θα γίνει αμέσως.

Ελένη: Όλα καλά υιέ μου. Την ευχή μου να έχεις! Είναι βέβαια κάτι που με στεναχωρεί αλλά πώς να το πω στον αυτοκράτορά μου;

Κω/νος: Με μια μόνο λέξη πες το και θα γίνει! Αν είμαι εγώ αυτοκράτορας εσύ έχεις μεγαλύτερη αξία γιατί είσαι η μητέρα του αυτοκράτορα!

Ελένη: Στο λέω λοιπόν με θάρρος και η απόφαση δική σου. Καλός και συμπονετικός είσαι με του χριστιανούς αδελφούς μου. Έβγαλες και το διάταγμα στο Μεδιόλανο που απαγορεύει τις σφαγές τους πια όμως....

Κω/νος : Όμως τι ; Πες μου σεβαστή μητέρα.

Ελένη: Εσύ δεν είσαι χριστιανός! Δεν βαφτίστηκες στη χάρη του Χριστού μας. Σκέφτομαι και στεναχωριέμαι όταν έρθει η ώρα της κρίσης σου, τι θα πεις στον αγαπημένο μου Χριστό; *(Αποσύρονται από τη σκηνή όλοι και εμφανίζονται δυο αφηγητές.)*

Αφηγητής: Το σκέφτηκε ο Κων\νος. Όμως δεν του ήταν εύκολο. Μόνο στο τέλος της ζωής του όταν πια ήταν έτοιμος να φύγει απ' αυτόν τον κόσμο ζήτησε να βαφτιστεί χριστιανός για να μπορέσει να δώσει λογαριασμό στον αληθινό θεό για τη ζωή του. Για όλα αυτά όμως που έκανε και προστάτεψε τους χριστιανούς όσο ζούσε, η εκκλησία μας τον τιμά σαν άγιο, μαζί πάντα με τη μητέρα του.

Αφηγητής: Και τα χρόνια πέρασαν. Και άλλοι αυτοκράτορες ήρθαν πολλοί! Άλλοι καλοί και ικανοί άλλοι ανίκανοι και άχρηστοι. Η αυτοκρατορία βέβαια είχε μείνει πια η μισή γιατί το δυτικό τμήμα είχε πέσει στα χέρια άλλων λαών. Η Βασιλεύουσα όμως, που τώρα ονομαζόταν Κωνσταντινούπολη προς τιμή του Μ. Κων/νου, όλο και μεγάλωνε, όλο και ομόρφυνε και τα τείχη της ήταν τόσο γερά, που κανείς εχθρός, ούτε να σκεφτεί δεν μπορούσε για να την αλώσει. Οι άνθρωποι της, όμορφα ζούσαν και τίποτα δεν έλειπε από την αγορά της Πόλης. Και του πουλιού το γάλα έβρισκε κανείς στις κλειστές και υπαίθριες αγορές της.

(Τα παιδιά μπαίνουν μέσα στη σκηνή και στήνονται τρεις πάγκοι αγοράς και η αγορά ζωντανεύει.)

Πωλητής 1 : Ελάτε, ελάτε!!! Φρέσκα ψάρια έχω! Μυρίζουν θάλασσα! Λαχταριστά! Της ώρας!! Πάρτε κυρίες μου να μοσχομυρίσει το τραπέζι σας!!! Πάρτε πέρκες, σκορπιούς, χάνους, παλαμίδες πετρόψαρα κυπρίνους, λαβράκια, και μπαρμπούνια. Όλα φρέσκα όλα ζωντανά!!

Γυναίκα 1 : Αχ στάσου μια στιγμή χρυσή μου! Σκέφτομαι για το βράδυ να φτιάξω γάρο. Χρειάζομαι ψάρια γι αυτό και αυτά καλά μου φαίνονται! Αλήθεια έχεις καμιά συνταγή καλή για γάρο. Προχθές που έκανα δεν μου άρεσε και τόσο.

Γυναίκα 2 : Για γάρο χρυσή μου εμένα να ρωτάς! Έχω την καλύτερη συνταγή της Πόλης ! Να σκεφτείς, μέχρι και ο μάγειρας του αυτοκράτορα, από μένα την πήρε!!

Γυναίκα 1: Αλήθεια; Τόσο καλή είναι; Το βράδυ έχω τραπέζι θα με σκλάβωνες αν μου την έλεγες.

Γυναίκα 2: Λοιπόν άκου και θυμήσου, για την πιο νόστιμη σάλτσα γάρου χρειάζεσαι, μικρά ψάρια, εντόσθια, βράγχια και αίμα ψαριών με αλάτι. Θα τα ανακατέψεις καλά και θα προσθέσεις πιπέρι και παλιό κρασί. Θα σιγοβράσεις το μείγμα για αρκετές ώρες ή θα το αφήσεις να «ζημωθεί» στον ήλιο. Θα τον σερβίρεις στο τέλος με ελαιόγαρο, ή με υδρόγαρο, -με νερό δηλαδή- ή με οινόγαρο-κρασί δηλαδή- ή με ξίδι.

Γυναίκα 1 : Σ' ευχαριστώ πολύ με σώζεις!! Βάλε μου σε παρακαλώ αυτά τα μικρά ψαράκια.

Πωλητής 1: Αμέσως ότι θέλει η κυρία!!

Πωλητής 2: Εδώ τα καλά κρέατα! Φρεσκοκομμένα! Μοσχομυριστά! Ότι αγαπάει η ψυχή σας! Ελάτε κυρίες μου! Προλάβετε! Έχω κρέας αρνίσιο, χοιρινό! Έχω ελάφια, ζαρκάδια και αγριόχοιρους! Έχω κοτόπουλα, πάπιες χήνες, φασιανούς πέρδικες. Όλα φρέσκα! Όλα πρώτης ποιότητας.

Γυναίκα 3: Για όλα φροντίζει ο Έπαρχος της Πόλης μας! Να είναι καλά! Τίποτα δεν λείπει και σήμερα από την αγορά μας! Αλήθεια, τι να μαγειρέψουμε πάλι σήμερα; Θα γυρίσει και το παιδί από το σχολείο και δεν έχω σκεφτεί τίποτα ακόμα!

Γυναίκα 4: Εγώ σήμερα θα κάνω κότα βραστή. Να κοίτα αυτή! Είναι ελευθέρως βοσκής και παχιά παχιά. Θα γίνει πεντονόστιμη. Εσύ αν θέλεις πάρε τους φασιανούς ή τις πέρδικες που έχει! Για το παγώνι δεν σου λέω γιατί είναι πανάκριβο και δε κάνει για τη δική μας τσέπη!

Γυναίκα 3: Γιατί κάνει η τσέπη μας για φασιανούς και πέρδικες; Αυτά είναι για τους πλούσιους! Να έναν κόκορα θα πάρω κι εγώ αλλά μάλλον ψητό θα τον φτιάξω! Αρέσει πιο πολύ στο παιδί!

Γυναίκα 4: Εντάξει λοιπόν αποφασίσαμε! Αυτήν την κότα θέλω την παχιά και αυτόν τον κόκορα! Εεε; τι λες καλός δεν είναι;

Πωλητής 2: Ότι θέλουν οι όμορφες! Και σε καλή τιμή! Και πρώτο πράμα!

Άντρας: Ακούς εκεί τι μου είπε ο δάσκαλός του; Τρία ορθογραφικά λάθη έκανε! Το πιστεύεις; ΤΡΙΑ!! Θα το σκοτώσω την επόμενη φορά! Το είπα όμως εγώ στο δάσκαλό του. Ξύλο!! Δείρτον όσο μπορείς! Όποιος δε δαρθεί δε μαθαίνει γράμματα! Αλλά εσύ φταις που τον καλομαθαίνεις!

Γυναίκα 5: Εγώ; Τι λες καλέ; Για όλα εγώ φταίω! Να, με στενοχώρησες πάλι και θα κλαίω ως το βράδυ! Τι φταίω εγώ αν σου έμοιασε ο γιος σου και δεν παίρνει τα γράμματα; Πάντα και για όλα εγώ φταίω! Άσε με δε σου μιλάω!!

Άντρας 1: Καλά βρε γυναίκα μη κάνεις έτσι! Έλα, έλα μη κλαις και γω θα σου πάρω ότι θέλεις ! Άντε έλα πες μου τι θες;

Γυναίκα 5: Ότι θέλω; Τότε για να μου φύγει η στεναχώρια που μου έδωσες, έλα εδώ πιο κάτω ! Είδα κάτι μεταξωτά υφάσματα μούρλια! Πόσο καιρό έχω να ράψω καινούριο φόρεμα έε; Ευκαιρία τώρα που είναι και σε καλή τιμή!

Άντρας: Μεταξωτό; Είναι αυτά για μας; Πάρε ένα βαμβακερό, ένα μάλλινο! Θα με καταστρέψεις!!

Γυναίκα 5: Μεταξωτό βέβαια! Γιατί η Ευδοκία που φοράει μεταξωτά είναι πιο καλή από μένα; Ή ο άντρας της έχει πιο πολλά λεφτά; Μεταξωτό και το καλύτερο μάλιστα ! Έλα ! Έλα πάμε και γρήγορα μη τελειώσουν!

(Φεύγουν όλοι από τη σκηνή εκτός από τους δυο αφηγητές.)

Αφηγητής: Καλοπερνούσε ο κοσμάκης στις γειτονιές της Πόλης! Όμως να! Σήμερα τρανή γιορτή γίνεται στο παλάτι! Μεγάλος χορός! Όλη η καλή κοινωνία, κοντά στο αυτοκρατορικό ζεύγος χορεύει και τραγουδάει!

Αφηγητής: Τα πιο όμορφα φουστάνια, γυαλιστερές μπότες, φανταχτερά κουστούμια, απίστευτες κορώνες! Τι να πρωτοθαυμάσει κανείς; Οι κυρίες της αυλής δίπλα στην αυτοκράτειρα καμαρώνουν και χαμογελούν! Οι κύριοι σοβαροί και με περηφάνια μιλούν για τις τελευταίες τους πολεμικές περιπέτειες. Ένα πάρτυ που τα είχε όλα! Μα πάνω απ' όλα χορό! Έναν χορό υπέροχο πραγματικά!

(Ακούγεται η μουσική για το βυζαντινό χορό και όλα τα παιδιά μπαίνουν χορεύοντας πάνω στη σκηνή. Μόλις τελειώσει ο χορός μένει ένας αφηγητής στη σκηνή ενώ όλα τα υπόλοιπα παιδιά αποχωρούν.)

Αφηγητής: Έτσι περνούσαν τα χρόνια! Πλούσιοι και φτωχοί πότε καλά περνούσαν, πότε δύσκολα! Ήρθε και η εποχή να βασιλέψει και ο Ιουστινιανός. Έξυπνος αυτοκράτορας. Ήξερε να διαλέγει καλούς συνεργάτες και πάνω απ' όλα είχε έξυπνη και φιλόδοξη γυναίκα. *(Εμφανίζονται στη σκηνή ο Ιουστινιανός, η Θεοδώρα, ο Ναρσής και ο Βελισάριος. Ο Ιουστινιανός κάθεται στο θρόνο του ενώ οι υπόλοιποι στέκονται γύρω του.)* Μη νομίζετε ότι τζάμπα λένε ότι πίσω από έναν ικανό άνδρα κρύβεται μια ακόμα πιο ικανή γυναίκα. Αυτό συνέβαινε κι εδώ. Η Θεοδώρα η ξακουστή ήταν και ικανή και έξυπνη μα πάνω απ' όλα όπως προείπαμε φιλόδοξη.

Ιουστινιανός: Καλά καμωμένα όλα αγαπητοί μου. Ο λαός ευημερεί. Οι πλούσιοι πληρώνουν επιτέλους φόρους. Την αυτοκρατορία μου έχω σκοπό να τη φτάσω στα παλιά της σύνορα και η Μεσόγειος θα ξαναγίνει ρωμαϊκή λίμνη. Όλα καλά λοιπόν και σήμερα ακόμα καλύτερα γιατί άκουσα πως στον ιππόδρομο θα γίνουν λαμπρές αρματοδρομίες.

Θεοδώρα: Έτσι άκουσες;..., μόνο που εγώ... σαν κάτι κακό να πήρε το αυτί μου. Ας μας τα πει όμως ο Ναρσής καλύτερα που σίγουρα ξέρει περισσότερα.

Ναρσής: Οι πληροφορίες μου λένε αυτοκράτορά μου πως σήμερα κάτι ετοιμάζουν οι Πράσινοι και οι Βένετοι. Γι αυτό καλά είναι να μην πάτε στον ιππόδρομο.

Ιουστινιανός: Σαν τι ετοιμάζουν δηλαδή; Δεν τους άρεσε επειδή πληρώνουν κι αυτοί φόρους σαν όλους του άλλους πολίτες; Μέχρι πότε θα πλήρωναν φόρους μόνο οι φτωχοί;

Βελισάριος: Καλά τα λες αυτοκράτορά μου! Όμως αυτοί δυσανεκτήθηκαν πολύ με τους καινούριους φόρους. Ξεσηκώνουν το λαό εναντίον σου κι αν δεν κάνουμε κάτι, πολύ φοβάμαι πως θα έχουμε επεισόδια.

Ιουστινιανός: Δεν το πιστεύω Βελισάριε. Ο λαός είναι ικανοποιημένος. Η ζωή του έχει βελτιωθεί πολύ από τότε που ανέβηκα εγώ το θρόνο. Γιατί να ξεσηκωθεί για το χατίρι των πλούσιων; *(Εμφανίζονται τρέχοντας δυο στρατιώτες.)*

Στρατιώτης Α : Αυτοκράτορά μου Συμφορά μεγάλη μας βρήκε! Ο λαός βγήκε στους δρόμους και φωνάζει «Νίκα Νίκα». Οι Πράσινοι και οι Βένετοι τους ξεσήκωσαν εναντίον σου.

Στρατιώτης Β : Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά ανακηρύξαν και το Υπάτιο αυτοκράτορα στον Ιππόδρομο και απειλούν να μπουν στο παλάτι και να σε σκοτώσουν. Πρέπει να φύγεις αυτοκράτορά μας να σωθείς!

Ιουστινιανός: Ο λαός μου; Ο δικός μου ο λαός που τόσα έχω κάνει για κείνον δε με θέλει; Δεν αναγνωρίζει τα καλά που του έκανα; Τι νόημα έχει τότε να είμαι αυτοκράτορας; Με τόση αχαριστία για ποιο λόγο να μοχθώ γι αυτούς; Και απειλούν να με σκοτώσουν; Ποιον; Εμένα; Που τόσα βράδια έμεινα άγρυπνος να βρω λύσεις στα προβλήματά τους; Τι αχαριστία Θεέ μου!! Δεν αξίζουν τίποτα λοιπόν! Θα φύγω κι ας αναλάβει ο Υπάτιος αφού τον θεωρούν καλύτερο.

Θεοδώρα: Για μια στιγμή! Πού νομίζεις ότι πηγαίνεις; Ποιος σου είπε ότι έχεις το δικαίωμα να παρατήσεις το θρόνο, να χάσεις τον τίτλο του αυτοκράτορα κι εγώ της αυτοκράτειρας; Άκου να σου πω, εγώ παντρεύτηκα αυτοκράτορα και θέλω να ζήσω και να πεθάνω σαν αυτοκράτειρα. Αν θέλεις να φύγεις, φύγε! Να ξέρεις όμως ότι πολύ γρήγορα θα σε βρουν και θα σε σκοτώσουν με ατιμωτικό τρόπο όπως θα σου αξίζει. Εγώ θα μείνω και θα αντιμετωπίσω αυτά που έρχονται όπως αρμόζει σε μια αυτοκράτειρα. Ναρσή! Βελισάριε!

Ναρσής Βελισάριος: Διατάξτε κυρία τι πρέπει να γίνει.

Θεοδώρα: Πάρτε όσους πιο πολλούς στρατιώτες μπορείτε και πάτε στον ιππόδρομο και στους δρόμους. Δεν πρέπει να μείνει ατιμώρητος κανένας. Μόνο έτσι θα καταλάβουν τη δύναμή μας.

Ναρσής Βελισάριος; Αυτοκράτορα Ιουστινιανέ;

Ιουστινιανός: Κάντε ότι σας είπε η αυτοκράτειρα. Αυτή είναι και η δική μου θέληση.

Αφηγητής: Έτσι κι έγινε! 30.000 άνθρωποι σφάχτηκαν εκείνη τη μέρα . Άλλοι στους δρόμους και οι περισσότεροι μέσα στον Ιππόδρομο. Πνίγηκε η Κων/πολη στο αίμα και ο αυτοκράτορας στις τύψεις. Κάποτε τέλειωσε το κακό και ο λαός κατάλαβε τη δύναμη του παλατιού. Η πόλη έρημη και καμένη. Οι άνθρωποι φοβισμένοι. Η αυτοκράτειρα απόλυτα ικανοποιημένη και ο Ιουστινιανός να ψάχνει να βρει τρόπους εξιλέωσης.

Ιουστινιανός: Ορκίζομαι στο Θεό, που του ζητάω ταπεινά να με συγχωρήσει για όλες αυτές τις ψυχές που χάθηκαν άδικα, να ξαναφτιάξω την πόλη Του. Θα την ξαναφτιάξω πιο όμορφη και πιο λαμπερή. Και στη Σοφία του θα φτιάξω ένα ναό που όμοιό του δεν θα υπάρχει σ' όλη τη γη.

Θεοδώρα: Ναι, να φτιάξεις την Αγία Σοφία, τον πιο λαμπρό ναό που θα υπάρξει ποτέ. Καλύτερο κι από το ναό του Σολομώντα. Έτσι το όνομά μας θα μείνει γραμμένο για πάντα με χρυσά γράμματα στην ιστορία. Κανείς δεν θα ξεχάσει τον Ιουστινιανό και τη Θεοδώρα και θα μας μνημονεύουν στους αιώνες των αιώνων!

(Φεύγουν από τη σκηνή και έρχονται δυο αφηγητές.)

Αφηγητής: Έτσι κι έγινε: «**Νενίκηκός σε Σολομών**», αναφώνησε ο Ιουστινιανός όταν μπήκε στην Αγία Σοφιά! Και πράγματι το όνομα των δυο, Ιουστινιανού και Θεοδώρας, αχώριστα κι αθάνατα έμειναν στη ιστορία.

Και πέρασαν τα χρόνια και πολλοί αυτοκράτορες βασίλεψαν και ήρθε η ώρα και έγινε αυτοκράτορας ο Ηράκλειος και η Βυζαντινή αυτοκρατορία ευημερούσε.

Αφηγητής: Όμως κάποια στιγμή ένας φοβερός εχθρός οι Άβαροι βρέθηκαν να πολιορκούν τα τείχη της πόλης. Και ωω!!! συμφορά ο αυτοκράτορας με τον περισσότερο στρατό λείπει από την πόλη. Ο λαός τρομοκρατημένος απευθύνεται στον άλλο του ηγέτη, τον θρησκευτικό. Τον Πατριάρχη Σέργιο.

(Στη σκηνή εμφανίζεται πρώτα ο Πατριάρχης ο οποίος προσεύχεται και στη συνέχεια τρέχοντας μπαίνουν δυο πολίτες.)

Πολίτης Α: Συμφορά μας! Οι Άβαροι είναι έτοιμοι να μπουν στη πόλη. Άγιε Πατριάρχη σώσε μας. Παναγιά μου κάνε το θαύμα σου! Είναι πολλοί! Σωτηρία δεν υπάρχει! Έχουν φτάσει κάτω από τα τείχη! Μόνο ένα θαύμα θα μας σώσει!

Πολίτης Β: Λείπει και ο αυτοκράτοράς μας, ο Ηράκλειος! Μ' όλο μας το στρατό πολεμάει τους Πέρσες μακριά μέσα στη χώρα τους! Ποιος να πολεμήσει τώρα για να σώσει την Πόλη μας;

Σέργιος: Ελάτε αδερφοί μου! Ελάτε να προσευχηθούμε στην Παναγιά μας που είναι η προστάτιδά μας. Εδώ στην εκκλησιά της να την παρακαλέσουμε να μας σώσει: *(τα παιδιά ψάλλουν τον Ακάθιστο Ύμνο)*. Πάμε αδερφοί μου πάμε στα τείχη της πόλης να δουν οι στρατιώτες μας την Παναγία μας και να πάρουν κουράγιο.

(Φεύγουν από τη σκηνή και έρχονται οι δυο αφηγητές.)

Αφηγητής: Έτσι κι έγινε! Ο Πατριάρχης γύρισε πάνω στα τείχη με την εικόνα της Παναγίας στην αγκαλιά του και να που έγινε το θαύμα. Ξαφνικά και κει που κανένας δεν το περίμενε ξαφνική θεομηνία, ένας τεράστιος ανεμοστρόβιλος και μια τρικυμία έπληξαν τον εχθρό.

Αφηγητής: Τα πλοία των Αβάρων βούλιαξαν, οι στρατιώτες έφυγαν τρομοκρατημένοι και η πόλη γλίτωσε. Η Παναγία, μεγάλη η χάρη της, έσωσε την πόλη της.

Και πέρασαν τα χρόνια και πότε ικανοί και άξιοι αυτοκράτορες και πότε ανίκανοι και ανάξιοι κυβέρνησαν την Πόλη και την αυτοκρατορία. Και κάποτε άλλο κακό βρήκε την πόλη.

(Μπαίνει στη σκηνή ένα παιδί κρατώντας μια εικόνα στα χέρια και προσπαθεί τρομαγμένο να την κρύψει.)

Πολίτης Α: Γρήγορα να την κρύψω καλά εδώ πίσω να μην τη βρουν και την καταστρέψουν!

Πολίτης Β: Τι κάνεις εκεί; τι κρύβεις; Εικόνα είναι; Μίλα!

Πολίτης Γ: Σε είδαμε! Μη κρύβεσαι! Φέρε αμέσως εδώ αυτό που έκρυψες!

Πολίτης Α: Αλήθεια δεν έκρυψα τίποτα! Κάτι σκουπίδια πέταξα.

Πολίτης Β : Το είδα ότι ήταν εικόνα! Καλά δεν ντρέπεστε; Είναι δυνατόν να λατρεύετε εικόνες; Ο Θεός μας είπε πως δεν πρέπει να λατρεύουμε υλικά αγαθά και σεις προσκυνάτε το χρυσό και το ασήμι στις εικόνες;

Πολίτης Γ: Είστε ειδωλολάτρες; Λατρεύετε τα είδωλα; Τι μας παράγγειλε ο Θεός μας; Να προσκυνάμε υλικά αγαθά; Λέγε! Λέγε πριν σε κάνουμε να μετανιώσεις για τα ψέματά σου!

Πολίτης Α: Δε προσκυνάμε ούτε το χρυσό ούτε το ασήμι στις εικόνες. Το πρόσωπο της εικόνας λατρεύουμε.

Πολίτης Β: Αυτό που κάνετε είναι αμαρτία και ο Θεός θα σας τιμωρήσει.

Πολίτης Γ: Μετανόησε και θα σωθείς! Φέρε την εικόνα που έκρυψες και κατέστρεψέ την εδώ μπροστά μας και ίσως ο Θεός να σε συγχωρήσει για τις αμαρτίες σου!

Πολίτης Α: Αυτό που κάνετε εσείς είναι αμαρτία! Κάψατε τόσες εικόνες καταστρέψατε τόσα κειμήλια. Ο Θεός εσάς θα τιμωρήσει.

(Φεύγουν από τη σκηνή. Συνεχίζουν τέσσερις αφηγητές.)

Αφηγητής: Έτσι συνεχίστηκαν οι διαμάχες οι καταστροφές και οι λεηλασίες των εκκλησιών. Όσπου οι άρχοντες της εκκλησίας μαζεύτηκαν να λύσουν αυτό το πρόβλημα. Και να τι αποφάσισαν. Οι εικόνες θα συνεχίσουν να στολίζουν τις εκκλησίες αλλά οι πιστοί να προσκυνούν το πρόσωπο που εικονίζεται και όχι το υλικό από το οποίο είναι φτιαγμένες. Έτσι κέρδισαν οι εικονολάτρες και έχασαν οι εικονομάχοι.

Αφηγητής: Και πέρασαν τα χρόνια. Αυτοκράτορες πολλοί κυβέρνησαν άλλοι καλά άλλοι όχι.

Και ήρθε το σωτήριο έτος 1054, όταν ο Πάπας Λέων Θ΄ και ο Πατριάρχης Μιχαήλ Α΄ Κηρουλάριος αντάλλαξαν μεταξύ τους αναθέματα, και ήρθε το σχίσμα μεταξύ Ανατολής και Δύσης.

Με δυο λόγια ο Πάπας που είχε έδρα στη Ρώμη θεωρούσε ότι είναι ο ανώτερος αρχηγός όλων των χριστιανών. Το ίδιο όμως θεωρούσε και ο Πατριάρχης ο οποίος είχε έδρα στην Κων/πολη. Και επειδή οι δυο τους δεν μπόρεσαν να βρουν ποιος είναι ο ανώτερος, χώρισαν τους χριστιανούς σε Καθολικούς και Ορθόδοξους. Αυτό θα το πληρώσουμε πολύ ακριβά αργότερα όπως θα δούμε παρακάτω.

Αφηγητής: Χωρισμένοι λοιπόν οι χριστιανοί πορεύονται στους αιώνες! Οι Πάπες της Ρώμης στέλνουν σταυροφόρους να ελευθερώσουν τους Αγίους Τόπους από τους άπιστους!

Ποτάμι το αίμα κυλάει για την αγάπη και την πίστη του Χριστού!

Σωτήριο έτος 1204. Οι σταυροφόροι του Πάπα Ιννοκέντιου Γ΄ ξεκινούν μια ακόμα σταυροφορία. Όμως αντί τα πλοία τους να κατευθυνθούν προς τους Αγίους τόπους, αλλάζουν ρότα και κινούν για την Κων/πολη! ΄Με μια λυσσαλέα επίθεση καταλαμβάνουν την πόλη. Η καταστροφή της είναι σχεδόν ολοκληρωτική. Μαρτυρίες αναφέρουν ότι οι Λατίνοι μπήκαν μέσα σε εκκλησιές καβάλα στα άλογά τους και τις κατέστρεψαν.

Περίπου εξήντα χρόνια έμειναν οι Λατίνοι στην Κων/πολη και η αυτοκρατορία έχασε την παλιά της λάμψη και αίγλη. Έφυγαν με το καλό και ανέλαβαν και πάλι οι νόμιμοι αυτοκράτορες.

Αφηγητής: Και τα χρόνια περνούσαν. Η αυτοκρατορία προσπαθούσε με νύχια και δόντια να ορθοποδήσει αλλά ένας καινούριος εχθρός πιο δυνατός πιο αποφασισμένος κάνει την εμφάνισή του. Οι Τούρκοι.

1453!! Η χρονιά που σφράγισε την αυτοκρατορία. Οι Τούρκοι ύστερα από σκληρές μάχες βρίσκονται έξω από τα τείχη της Πόλης και είναι πια ζήτημα ωρών να μπουν μέσα.

Αυτοκράτορας είναι ο Κων/νος ο Παλαιολόγος, ο οποίος μαζί με όλους τους πολίτες της πόλης βρίσκονται μέσα στην Αγιά Σοφιά.

(Μπαίνουν στη σκηνή τρομαγμένοι οι πολίτες ενώ ο Παλαιολόγος ήδη βρίσκεται πάνω στη σκηνή).

Πολίτης Α: Ακούτε τις φωνές τους; Θεέ μου θα μπουν μέσα στην πόλη! Θα μας σφάξουν όλους! Κανέναν μας δεν θα λυπηθούν! Τι θα κάνουμε;

Παλαιολόγος: Αδέρφια "Εάν ειλικρινά υπακούσετε σε ότι σας διέταξα, ελπίζω ότι, με τη βοήθεια του Θεού, θα αποφύγουμε τη δίκαιη τιμωρία του, που κρέμεται πάνω μας". Οι Τούρκοι είναι πολλοί! Εμείς ελάχιστοι! Μόνο η πίστη μας έμεινε πια και μ' αυτήν οδηγό θα πολεμήσουμε.

Πολίτης Β : Θα τα καταφέρουμε αυτοκράτορά μας. Η Παναγία θα κάνει και πάλι το θαύμα της όπως τότε με τους Αβάρους. Θα πολεμήσουμε όλοι στο πλευρό σου ενωμένοι και θα νικήσουμε. Δεν γίνεται δεν μπορεί αυτή η Πόλη να πέσει σε χέρια άπιστων!

Πολίτης Α: έχεις δίκιο! Για μια στιγμή δειλίασα... όμως τώρα νιώθω δυνατή! Με την καθοδήγησή σου αυτοκράτορά μας θα τα καταφέρουμε! Δεν είναι δυνατόν να αλωθεί η πόλη της Παναγιάς!

Παλαιολόγος: Είναι αλήθεια ότι αυτή η πόλη είναι της Μεγαλόχαρης Παναγιάς κι ακόμα κι αν πέσει σήμερα στα χέρια των Τούρκων πάλι με χρόνους με καιρούς πάλι δικιά μας θα' ναι. Ας ψάλουμε για μια φορά ακόμα την προσευχή στην προστάτιδα Παναγιά μας.

(Τα παιδιά φεύγουν από τη σκηνή τραγουδώντας Ακάθιστο Ύμνο σε μια γωνιά ο καλόγερος κρατά ένα τηγάνι και ένας πολίτης τον πλησιάζει τρομαγμένος..)

Πολίτης: Γρήγορα παππούλη άσε το τηγάνι και τρέξε να σωθείς! Οι Τούρκοι μπήκαν στην Πόλη.

Καλόγερος: Τι είναι αυτά που λες αδερφή μου; Στην πόλη της Παναγιάς δεν πατούν άπιστοι. Αν μπήκαν Τούρκοι στην πόλη, τότε, τα ψάρια που τηγανίζω, να ζωντανέψουν και να κολυμπήσουν πάλι.

Αφηγητής: Και ζωντάνεψαν τα ψάρια και μπήκαν στη στέρνα στο Μπαλουκλί και περιμένουν τον καλόγερο να γυρίσει να ολοκληρώσει το τηγάνισμα. Και μαρμάρωσε κι ο βασιλιάς! Και ο άγγελος κυρίου τον έκρυψε πίσω από την Ωραία Πύλη και όλοι περιμένουν τη μέρα της επιστροφής του. Μύθοι παραδόσεις δοξασίες. Τόσες πολλές τόσες διαφορετικές.

Αφηγητής: Έτος 2013! Η Κων/πολη, η πρωτεύουσα τριών αυτοκρατοριών, είναι σήμερα μια μεγαλούπολη 18.000.000 ανθρώπων. Ελάχιστοι Έλληνες ζουν σήμερα σ' αυτή. Τ' όνομά της όμως πάντα αποτελούσε και συνεχίζει ν' αποτελεί μαγνήτη για όλους μας.

Η Πόλη που χτίστηκε δίπλα στην πόλη των τυφλών συνεχίζει να μαγεύει τα πλήθη των επισκεπτών, κάνοντας το Βύζαντα να χαμογελάει από ψηλά.

Ναι!! Η Πόλη του αξέχαστη στους αιώνες, με λαμπρό παρελθόν και τεράστια ιστορία, συνεχίζει να ζει και να βασιλεύει!

Τραγούδι: Ο Μαρμαρωμένος Βασιλιάς!

ΤΕΛΟΣ